

[Indenrigsministeren.]

derefter skilles jo desværre vejene. Ved afvejelsen af, hvilken ordning der er forsvarlig, er der på flere afgørende punkter uoverensstemmelser mellem mindretallets og flertallets opfattelse. Jeg mener for mit vedkommende ikke, at det er forsvarligt at nedskære indkaldelserne til civilforsvarskorpset til 600 mand. Jeg mener heller ikke, det er forsvarligt, at mandskabet skal forringes som foreslået, derved, at frinumre og kasse-rede alene skal gøre tjeneste i korpset. Ikke mindst af hensyn til rekrutteringen af befalingsmandskorpset anser jeg det for nødvendigt, at også ubetinget tjenstdygtige kan udskrives til civilforsvaret. Endelig ønskes uddannelsestiden nedsat til højst 8 måneder, medens den efter forslaget er fastsat til for tiden højst 10 måneder. Som jeg har udtalt overfor udvalget, skal tjenestetiden blive nedsat, hvis erfaringerne måtte vise, at det er muligt, men videre tør jeg ikke gå. CB-ordningen, som mindretallet ønsker opretholdt indenfor det lokale civilforsvar, er jeg ikke begejstret for. Den ordning gav anledning til meget spild af arbejdskraft, og i øvrigt må man gå ud fra, at der ikke vil være mandskab nok til denne ordning i flere år fremefter, når også hærens og hjemmeværnets behov skal dækkes.

Til ændringsforslaget om anvendelse af de civilarbejdspligtige indenfor civilbeskyttelsen vil jeg gerne sige, at jeg er imod, at militærnægterne selv skal kunne begære sig overført til civilbeskyttelsestjenesten. De fleste militærnægtere eller i alt fald en del af dem har vanskeligt ved at underkaste sig disciplin, og en vis disciplin må der være indenfor korpset. Jeg er derfor bange for, at det, hvis et stort antal begærer sig overført, vil skabe store vanskeligheder indenfor civilforsvarskorpset.

Ændringsforslaget om, at anlæg af beskyttelsesrum kun skal kunne ske i henhold til særlig finansiel bevilling, må jeg fremdeles anse for aldeles overflødig. Ministeren kan ikke lovligt afholde disse udgifter uden at have fået bevilling på sædvanlig måde.

Til forslaget om at begrænse civilforsvarspligten til kun at gælde personer mellem 18 og 50 år, dog således at aldersgrænsen under ekstraordinære forhold ved kgl. anordning skal kunne ændres til henholdsvis 16 og 65 år, som fastsat i lovforslaget, vil jeg sige, at det ikke er tanken at anvende bestemmelsen om civilforsvarspligten under fredelige forhold, og ændringsforslaget betyder derfor ikke nogen realitetsændring, men jeg er betænkelig ved, at det i loven bestemmes, at regeringen kan blive tvunget til gennem ud-

stedelse af anordninger at tilkendegive, at der foreligger ekstraordinære forhold.

Den ærede ordfører for det kommunistiske parti udtalte ved første behandling, hvor han konkluderede i, at man ikke kunne gå ind for forslaget, at han dog var enig i, at civilbefolkningen måtte beskyttes i tilfælde af krig, og at denne beskyttelse måtte forberedes i fredstid. Jeg forstår derfor ikke rigtig begrundelsen for, at partiet indtager det standpunkt ikke at ville medvirke hertil.

Angående spørgsmålet om vederlag til bedriftsværnenes personale kan jeg henvise til besvarelsen af udvalgets spørgsmål nr. 26. Svaret er optrykt i betænkningen.

Ud fra disse betragtninger må jeg tilråde tingets ærede medlemmer at stemme imod de af mindretallet stillede ændringsforslag. Jeg takker endnu en gang udvalgets flertal for tilslutningen til lovforslagets gennemførelse her i det høje ting.

Bertel Dahlgaard: Jeg skal kun gøre et par enkelte bemærkninger i anledning af den højtærede ministers udtalelser. Den højtærede minister brugte i motiveringen for afvisningen af mine ændringsforslag dette almindelige ordvalg, som i og for sig kan enten sige alting eller ingenting: den højtærede minister kan ikke tiltræde dem, fordi det er svært at tage ansvaret for ikke at træffe de fornødne foranstaltninger. Ja, det er jeg virkelig enig med den højtærede minister i, det er svært at tage et sådant ansvar, og det har jeg heller ikke tænkt på. Det, striden står om, er, hvad der under hensyn til alle foreliggende omstændigheder er forsvarligt eller — hvis den højtærede minister vil bruge det ord — fornødt. Og herom har jeg altså en lidt anden anskuelse end ministeren. Den højtærede minister kan ikke sige, at det er ikke forsvarligt at nedskære CF-korpsets mandskab fra 1 200 til 600 mand årligt, når man i forvejen har et uddannet korps fra krigstiden. Den højtærede minister kan i hvert tilfælde højst nå til at sige, at det må være et skøn, og så er altså vort skøn anderledes.

Ministeren anførte som argument imod mit ændringsforslag om opretholdelse af CB-tjenesten, at han ikke tør gå ind derpå, bl. a. fordi det er nødvendigt at have ubetinget tjenstdygtige i korpset af hensyn til udskrivningen af befalingsmænd. Hvis det er den eneste begrundelse, er der ikke det mindste i vejen for, at man under udskrivningen giver påtegningen: ubetinget tjenstdygtig til et antal til civilbeskyttelsen, så det kan ikke være afgørende. Jeg tillader mig derfor at tro, at når den højtærede minister sam-